

Interès del Papa pel Congrés sobre les Grans Ciutats

El 29 de juny d'aquest any va escaure's en diumenge. A les paraules pronunciades a l'hora de l'*angelus* —moment que recull la foto—, el Papa va recordar les figures de sant Pere i sant Pau i va acabar dient: «I, si us plau, no us oblideu de pregar per mi». Aquell mateix

diumenge, el diari romà *Il Messaggero* publicava unes declaracions del Papa en les quals recordava la importància de l'acció de l'Església a les grans ciutats i afegia que «al mes de novembre, es farà a Barcelona un congrés dedicat precisament a la pastoral de les metròpolis». El 30 de juny el Papa rebé els reis d'Espanya, Felip VI i Letícia, en el seu primer viatge a l'estranger.

GLOSSA

Cinc pregàries

Un nombrós grup d'estudiants universitaris s'aplegà amb les seves famílies i amb molts dels seus professors, abans de l'acte acadèmic de graduació, en una celebració de l'eucaristia. En el moment de la pregària dels fidels —en van fer cinc—, expressaren acció de gràcies i petició. Començaren donant gràcies i reconeixent, des de les seves limitacions, la proximitat del Senyor: «En acabar la carrera, et donem gràcies, Senyor, perquè ens has acompanyat com a Amic nostre i com a Mestre, encara que potser no sempre n'hem estat gaire conscients...»

El moment socioeconòmic actual i l'actitud personal de cadascun d'ells motivava la segona pregària: «La crisi econòmica segueix afectant moltes famílies. Una sortida fàcil és la de refugiar-nos en la nostra feina, els nostres interessos, els nostres ingressos econòmics, la nostra família i despreocupar-nos del que queda fora d'aquest petit cercle... Et demanem, Senyor, que estimem aquest món com tu l'estimes. Que el sentim nostre i que ens sentim germans de tota la humanitat, especialment dels més necessitats. Que descobrim que a la vida hi ha moltes coses importants, però que la més important de totes és la caritat.»

«Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu senyor» (Mt 25,21). L'evangeli

que havien escoltat donà peu a la pregària següent: «Que la paràbola dels talents sigui un text que duguem sempre en el nostre cor... Que sapiquem reconèixer amb agraïment que allò que tenim i allò que som és un do que hem rebut de Tu i que sempre ens preguntem on, i al servei de qui, podem assolir que allò que som i allò que tenim doni més fruit, doni un fruit més solidari i humanitzador.»

Les persones que els han acompanyat en els anys d'estudi foren objecte de les darreres pregàries: «Gràcies al treball i l'ajuda de moltes persones —professors i professores i personal d'administració i serveis— ens hem format per ser futurs professionals. Donem gràcies a Déu pel treball i dedicació d'aquestes persones» [...]. «Us demanem per les nostres famílies, que avui ens acompanyen. Us donem gràcies per elles i per la gent bona que heu posat al nostre costat, especialment en els moments de dificultat. Et demanem que sapiquem correspondre...»

«Us ho demanem, Senyor!» era la invocació amb què l'assemblea s'hi afegí. A molts dels adults que els acompanyaven, les pregàries els suscitarren una petició emocionada: «Ajudeu-los, Pare, a transformar aquesta pregària en acció pràctica, en vida. Passeu i torneu a passar per les seves vides.»

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Reprodueix en tu el que commemoraràs...»

Durant l'ordenació presbiteral, el Bisbe li diu al nou sacerdot: «Rep l'ofrena del poble sant per presentar-la a Déu. Pensa sempre el que faràs, reprodueix en tu el que commemoraràs i conforma la teva vida al misteri de la Creu del Senyor!». Pensar, reproduir, conformar-hi la vida... Són paraules impressionants per al nou capellà i per a tot el Poble de Déu que les escolta. Aquesta tarda del diumenge 27 ordenarem de prevere **Mn. Pere Morales**, un salmantí-andorrà, ja madur, que s'ha estat preparant a fons i llargament per esdevenir «sacerdot de Crist», pastor a semblança del Bon Pastor, evangelitzador i acompanyant del ramat que Déu li confia. I escoltarà aquestes paraules tan impressionants, les mateixes que el 1r de maig li van ser dites a **Mn. Josep Geethafonkalan**.

El sacerdot, per la imposició de mans del Bisbe i la llarga i solemne oració de consagració, rep un do de l'Esperit Sant que el configura per sempre al Fill de Déu fet home, i el fa un do a ell mateix, el fa «un altre Crist» enmig del poble de Déu, al servei dels creients i de tota la humanitat. Ja no es pertany a si mateix, sinó que és agafat del tot pel Senyor, que el fa instrument eficaç del seu Amor, de la seva Paraula, de la seva Eucaristia, de la seva Tendresa pel perdó i la gràcia... i el fa Consol i Misericòrdia per a tots, portador de Pau i de Servei.

I el sacerdot? Com queda ell existencialment segellat per sempre? La paraula irrevocable de Crist el fa seu, del tot i per sempre. «Feu això que és el meu memorial... No sou vosaltres qui m'heu escollit a mi. Sóc jo qui us he escollit, perquè aneu i doneu fruit, i el vostre fruit perduri». I el sacerdot obeeix. Posa tots els seus recursos, tot el que ell és i el que té, perquè Jesucrist sigui conegut, estimat i servit en tot. Ja no és ell qui viu, sinó Crist qui viu en ell. D'aquí les paraules de l'ordenació: «Reprodueix en tu el que commemoraràs». Comemorarà el sacrifici de la missa, i s'ha de sacrificar ell mateix; oferirà la víctima pura que és la Pasqua del Senyor, i ell s'ha d'oferir del tot als germans («si no, faria comèdia» deia el beat Pere Tarrés); rentarà els peus dels altres, i ell ha de mirar de dur sempre l'ànima neta; farà néixer vida nova, i ell ha d'estimar sempre la novetat de l'Esperit; servirà els pobres, i ell ha de resplendir exemplarment per una vida austera i desinstal·lada, pobra per a la missió; haurà d'acompanyar els laics i anar sempre en missió, allà on l'enviïn, i haurà de tenir un cor sempre disponible, capaç d'estimar tothom amb llibertat i deseiximent, mai lligat a res ni a ningú; posseint-ho tot, però sense posseir res.

D'es d'avui tenim un nou servidor de Crist i dels germans, i això ens omple de joia i acció de gràcies. Ve a afegir-se al noble presbiteri de l'Església d'Urgell, amb tants sacerdots màrtirs, entregats, pobres, arrelats al seu poble i animadors de la fe i de l'amor de tot el Poble de Déu.

Peguem per aquest nou sacerdot, Mn. Pere, i per tots els sacerdots del món, pels joves que comencin amb il·lusió, pels madurs que mantinguin la perseverança, pels ancians que rebïn l'agraïment del ministeri realitzat. Intercedim per la seva santificació i la seva alegria pastoral. Donem-los el nostre escalf i la nostra estimació, perquè el Senyor sigui lloat en els seus ministres, en aquells que Crist ens envia com a pastors nostres. I encomanem també els seminaristes, perquè s'entreguin amb generositat a la missió que Crist els reserva de treballar, amb Ell, per la salvació del món.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ SERGIO ARÉVALO

Formació interreligiosa

En Sergio Arévalo és llicenciat en filosofia i treballa com a periodista. Per raons laborals, havia d'ampliar els seus coneixements sobre la diversitat religiosa de la nostra societat i va cursar el màster en diàleg interreligiós, ecumènic i cultural de l'ISCREB, fet que li ha permès «analitzar el món contemporani i comprendre molt millor l'escenari en el qual vivim». Al setembre comença una nova edició del màster.

Per què t'interessa el diàleg interreligiós?

En el diàleg interreligiós sempre m'ha encuriósit la tesi que sostenen alguns que, en el fons, totes les religions són manifestacions diverses, però amb una mateixa finalitat. En la meua aproximació a les diverses religions no he tingut la impressió que en realitat totes les creences siguin en última instància el mateix. Crec que per dialogar i entendre's no cal creure en el mateix, sinó reconèixer la humanitat de l'altre i veure que aquesta està per sobre de les meves opinions.

Tenir altres referents religiosos enforteix la fe?

Per a un cristià, conèixer religions alienes és molt positiu. Allunyar-se d'un mateix i trobar-te amb allò diferent et permet un coneixement molt més acurat d'allò propi, perquè és amb la comparació que es fan més palpables els matisos.

De què tracta la teva tesina final del màster?

Sobre el procés de secularització del Corpus Christi de Barcelona. La seva processó va servir com a model de les actuals cercaviles de les festes majors de les nostres viles i d'altres festivitats com la Patum de Berga. És molt interessant trobar-te que gran part de les tradicions de la nostra terra beuen de la tradició cristiana. Sovint no en som conscients o no ho valorem.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La presència cristiana a la ciutat

La teologia pastoral europea va evidenciar una profunda comprensió o una sintonia de fons amb la pastoral urbana llatinoamericana per mitjà de la ponència del professor milanès Dr. Luca Bressan, que presentà una ponència sobre «La comunitat cristiana en la gran ciutat».

Començà citant el difunt cardenal Carlo M. Martini, jesuïta, i va dir que la parròquia urbana es troba com el profeta Jonàs enmig del mar, desorientat i sense saber com ha d'acomplir una missió que considera impossible: convertir la gran ciutat de Nínive. Però que el cristià i l'Església en territori urbà (un territori comanche per a ells?) també necessiten tenir el coratge de David i una gran confiança en Déu.

Va recomanar viure l'esperit del Concili Vaticà II, sobretot expressat en les paraules inicials de la constitució *Gaudium et Spes*: «La joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els qui pateixen, són també la joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist. I no hi ha res de veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor» (GS 1).

Què ha de fer l'Església en la gran ciutat? En un debat entre experts es va respondre: practicar les catorze obres de misericòrdia, les set corporals i les set espirituals (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 2427). Així es crea la forma *Ecclesiae*, la presència i l'estil de l'Església, també en el món urbà.

(De la ponència del Dr. Luca Bressan al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

Belleza interior

Miriam Enríquez Moscoso estudiava biologia en la Universidad de Barcelona. Tuvo que dejarlo. Escribió:

—«A los 18 años me diagnosticaron una enfermedad reumática: la esclerodermia (del griego *skleros*, duro, y *dermo*, piel), que se convierte en una especie de coraza. Limita físicamente. Pasa frío. Eres dependiente de una silla de ruedas, etc. No obstante, me encargo de no limitar mi mente. ¡Que no es poco!»

Miriam se dedicó a estudiar lenguas y aquello que fuera útil para otras personas dependientes. Trabajó en la OVI (Oficina de Vida Independiente) para personas con diversidad funcional. Contaba:

—«Un buen día conozco a Sonia. Es una chica boliviana que convive con la misma inquilina que yo: la esclerodermia. Sus ojos, de un negro azabache, están vivos; su voz es dulce, con una sonrisa y optimismo siempre en la cara. Aunque identifico esas manos mutiladas, el frío que pasa y esa máscara y otras discapacidades... de ella emana esperanza. ¡A mí me la ha dado! Procuero ahora darla también yo.

—«He conocido a más Sonias. ¡Jóvenes de fe y de esperanza!»

—«Ahora, después de siete largos años, afirmo: "¡Yo tampoco me rindo!"»

Miriam murió a los 33 años. Pertenece a la Red Europea de Vida Independiente.

El célebre teólogo P. Salaverri, jesuita, afirmaba: «Ve el mundo con mucha más **belleza**, aquel que tiene más **belleza interior**.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La presencia de la mujer

En el calendario litúrgico de estas semanas encontramos unas santas apreciadas: María Magdalena, Brígida, Ana, Marta...

En la vida de Jesús están presentes santas mujeres: escuchando, acompañando, atendiendo, presentes al pie de la Cruz, testimoniando su Resurrección. Con su vida y su misión jalonan la vida de la Iglesia. Mujeres a las que calificarlas de grandes sería poco, si miramos a María, en la que el Señor se ha fijado en su pequeñez.

Con ocasión del 25 aniversario de la carta apostólica *Mulieris dignitatem*, el papa Francisco se hacía eco de este texto y resaltaba que a la mujer «Dios le ha confiado de manera muy especial el ser humano».

Ha advertido sobre dos peligros: que la mujer abandone «lo femenino con los rasgos preciosos que lo caracterizan»; y que no se valore a la mujer «plenamente en la construcción de la comunidad. Esto tanto en ámbito civil como en ámbito eclesial.» Y Francisco se pregunta: «¿Qué presencia tiene la mujer en la Iglesia? ¿Puede ser mayormente valorada? Es una realidad que me interesa especialmente.»

Con él oramos y acompañamos este camino de reflexión de la Iglesia: «Que María santísima, gran mujer, Madre de Jesús y de todos los hijos de Dios, nos acompañe.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jr 13,1-11 / Sl: Dt 32,18-19.20.21 / Mt 13,31-35]. Santa Caterina Thomàs, vg. agustina, de Mallorca; sant Víctor I, papa africà i mr.; sant Pere Poveda, prev. i mr., fundador de la Institució Teresiana.

29. □ Dimarts [Jr 14,17-22 / Sl 78 / Jn 11,19-27 (o bé: Lc 10,38-42)]. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betànica, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà.

30. ■ Dimecres [Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46]. Sant Pere Crisòleg (s. iv-v), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936).

31. □ Dijous [Jr 18,1-65 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. St. Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. □ Divendres [Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Paganì 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. iv), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. ■ Dissabte [Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula. Sant Pere-Julian Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. ■ † Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 55,1-3 / Sl 144 / Rm 8,35.37-39 / Mt 14,13-21]. Sant Gustau, bisbe; Sta. Lídia, de Tiatira, deixeblla de Pau a Filipis (s. i).

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 3,5.7-12)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Digues-me què vols que et doni». Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això, qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?» Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar.»

▶ Salm responsorial (118)

R. *Com estimo la vostra llei, Senyor!*

El Senyor és la meua heretat; / vull estar atent a les vostres paraules. / M'estimo més la llei / que surt dels vostres llavis, / que mil monedes d'or o de plata. R. Que el vostre amor em conforti, / com vau prometre al vostre servent. / Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida, / la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments / més que l'or i més que tot; / per això m'estimo els preceptes, / i m'emparo dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte, / per això el té present la meua ànima. / La vostra paraula, explicada, dóna llum / i l'entenen els senzills. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 8,28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans.

Ell, que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 13,44-52)

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

»També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que busca perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

»També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.

»Ho heu entès tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès». Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 3,5.7-12)

En aquellos días, el Señor se apareció en sueños a Salomón y le dijo: «Pídeme lo que quieras.»

Respondió Salomón: «Señor, Dios mío, tú has hecho que tu siervo suceda a David, mi padre, en el trono, aunque yo soy un muchacho y no sé desenvolverse. Tu siervo se encuentra en medio de tu pueblo, un pueblo inmenso, incontable, innumerable. Da a tu siervo un corazón dócil para gobernar a tu pueblo, para discernir el mal del bien, pues, ¿quién sería capaz de gobernar a este pueblo tan numeroso?» Al Señor le agradó que Salomón hubiera pedido aquello, y Dios le dijo: «Por haber pedido esto y no haber pedido para ti vida larga, ni riquezas, ni la vida de tus enemigos, sino que pediste discernimiento para escuchar y gobernar, te cumpla tu petición: te doy un corazón sabio e inteligente, como no lo ha habido antes ni lo habrá después de ti.»

▶ Salmo responsorial (118)

R. *¡Cuánto amo tu voluntad, Señor!*

Mi porción es el Señor; / he resuelto guardar tus palabras. / Más estimo yo los preceptos de tu boca / que miles de monedas de oro y plata. R.

Que tu bondad me consuele, / según la promesa hecha a tu siervo; / cuando me alcance tu compasión, viviré, / y mis delicias serán tu voluntad. R.

Yo amo tus mandatos / más que el oro purísimo; / por eso aprecio tus decretos / y detesto el camino de la mentira. R.

▶) Aquesta imatge parla

Tus preceptos son admirables, / por eso los guarda mi alma; / la explicación de tus palabras ilumina, / da inteligencia a los ignorantes. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rm 8,28-30)

Hermanos: Sabemos que a los que aman a Dios todo les sirve para el bien: a los que ha llamado conforme a su designio. A los que había escogido, Dios los predestinó a ser imagen de su Hijo, para que él fuera el primogénito de muchos hermanos. A los que predestinó, los llamó; a los que llamó, los justificó; a los que justificó, los glorificó.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 13,44-52)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente: «El reino de los cielos se parece a un tesoro escondido en el campo: el que lo encuentra lo vuelve a esconder y, lleno de alegría, va a vender todo lo que tiene y compra el campo.

»El reino de los cielos se parece también a un comerciante en perlas finas que, al encontrar una de gran valor, se va a vender todo lo que tiene y la compra.

»El reino de los cielos se parece también a la red que echan en el mar y recoge toda clase de peces: cuando está llena, la arrastran a la orilla, se sientan, y reúnen los buenos en cestos y los malos los tiran.

»Lo mismo sucederá al final del tiempo: saldrán los ángeles, separarán a los malos de los buenos y los echarán al horno encendido. Allí será el llanto y el rechinar de dientes.

»¿Entendéis bien todo esto?» Ellos le contestaron: «Sí.» Él les dijo: «Ya veis, un escriba que entiende del reino de los cielos es como un padre de familia que va sacando del arca lo nuevo y lo antiguo.»

COMENTARI

Cloenda del discurs en paràboles

L'evangeli ens ofereix avui la cloenda del discurs de Jesús en paràboles. Les tres paràboles les reporta només Mateu i, sobretot les dues primeres, són realment per als deixebles. El seu ensenyament és una exhortació als seguidors de Jesús. No són per a tothom.

Les paràboles del tresor i de la perla evocuen el valor central del Regne per als seguidors de Jesús. Se'ls han donat a conèixer els misteris del Regne (13,11). Plens de joia per la descoberta, han d'estar disposats a vendre-ho tot per tal d'acollir el do del Regne. Aquestes paràboles són doncs una crida al seguiment incondicional de Jesús.

La paràbola de la xarxa que clou el discurs en paràboles fa present un cop més el final de la història i el judici entre els qui han realitzat les bones obres i els qui no ho han fet. És com el final de la paràbola del jull.

Tanmateix, el que més sobresurt en aquest final és la pregunta de Jesús als deixebles: «Ho heu entès tot això?». Els deixebles responen: «Sí». Recordem que aquesta observació ve del sermó de la muntanya: «Digueu sí quan és sí, no quan és no» (5,37). Per això val la pena remarcar que el verb *comprendre* surt fins a cinc vegades en el discurs en paràboles: primer en la profecia d'Isaïes («escoltareu, però no comprendreu», 13,14; «el seu cor comprendrà», 13,15); després en l'aplicació de

la paràbola del sembrador («tot el qui escolta la paraula però no la comprèn», 13,19; «el que escolta la paraula i la comprèn», 13,23).

Finalment, en la cloenda d'avui Mateu assegura al lector que el missatge de les paràboles (el Regne) ha estat copsat pels deixebles: la condició del deixeble és la de qui s'ha adonat de la seva importància i experimenta una joia incommensurable.

Per tant, l'objectiu del discurs és remarcar el valor incomparable del Regne. Els deixebles el varen copsar. El missatge per al lector és clar: ho has entès tu també? Doncs has d'obrar en conseqüència.

Rutes de *Catalonia Sacra* a Urgell

Aquest diumenge 27 de juliol, es porta a terme la ruta de *Catalonia Sacra per les Valls d'Àneu*, situades a la capçalera del Noguera Pallaresa, a la comarca del Pallars Sobirà.

La visita s'inicia a Sant Pere del Brugal, després passa per Sant Pere de Sorpe, un temple romànic de tres naus, actualment capgirat, i es clou amb la visita a Sant Joan d'Isil. La visita es farà prèviament al concert que es preveu a l'Església de Santa Llogaia d'Espot dins del Festival de Música Antiga dels Pirineus. La propera cita de *Catalonia Sacra* a Urgell és el proper 15 d'agost a l'església de Sant Vicenç d'Estamariu. Abandonada durant anys, ha estat recentment recuperada i en els seus murs s'ha descobert una part important de les pintures murals romàniques originals. Es preveu una conferència que vol descobrir les vicissituds històriques del temple, els seus valors arquitectònics, i sobretot les característiques i els significats de les seves pintures murals.

L'activitat també es farà prèviament al concert de Laia Frigolé, Maria Elena Medina i Belisana Ruiz dins del Festival de Música Antiga dels Pirineus que es farà a la mateixa església de Sant Vicenç. Per a assistir a aquesta activitat gratuïta, cal omplir el formulari a l'agenda de www.cataloniasacra.cat, a l'adreça reserves@cataloniasacra.cat o al telèfon 668 845 275.

Segueix el **Full Dominical** allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Càtedra de Pensament Cristià 2014: «Una economia al servei de la persona»

La Càtedra de Pensament Cristià, es va celebrar enguany el 4 de juliol, sota el títol genèric «Una economia al servei de la persona». L'acte inaugural va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep, Mons. Joan-Enric Vives a l'Auditori Rocafort de Sant Julià de Lòria. Aquesta va ser l'onzena edició, amb l'objectiu d'analitzar i parlar sobre la necessitat i la viabilitat d'un nou model econòmic a escala global que sigui just, equitatiu i transparent, un model al servei de les persones que permeti un desenvolupament integral dels pobles i un respecte a la integritat de la naturalesa, i, sobretot, que estableixi un fort nexa entre economia i ètica.

A l'acte inaugural, Mons. Vives va estar acompanyat a la taula presidencial per la Cònsol Major d'Escaldes, Sra. Montserrat Gil, i pels ponents que van intervenir en l'edició d'enguany: el Dr. Antonio Argandoña, Director de la Càtedra «La Caixa» de Responsabilitat Social de l'Empresa, a l'escola IESE; el Dr. Carlos Losada, professor titular de l'escola ESADE; i el Dr. Francesc Torralba, professor de filosofia a la Universitat Ramon Llull i Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell. A l'Auditori, a més dels prop de cent cinquanta inscrits a la Càtedra, hi eren presents diferents personalitats de la societat andorrana, entre els quals el Síndic General de les Valls.

Després dels parlaments inicials, el primer a intervenir va ser el Dr. Argandoña, amb la conferència «Una economia del bé comú. És viable?», en la qual va explicar que la crisi financera ha posat de manifest que una economia i una societat en les que no es tenen en compte les conseqüències de les accions de les persones, les institucions i els governs sobre tota la comunitat no pot funcionar de manera eficient i justa. És per aquest motiu, afegí, que cal cimentar l'ètica econòmica en el concepte del bé comú. Hi ha un escull però: que no hi ha consens sobre què és el bé comú i com es pot aconseguir. D'aquesta manera, va assajar una proposta de com hauria de ser aquesta ètica de fonament social i cristià, i com es pot portar a la pràctica... si estem disposats a reconèixer que el nostre model moral necessita alguns canvis.

Tot seguit intervingué el Dr. Carlos Losada, que va parlar de «La responsabilitat social de l'empresa. On som? Cap a on anem?». A la seva ponència, el Dr. Losada va explicar com caldria, des del seu punt de vista, orientar l'acció social, basant-se en el pensament social cristià, per aconseguir un comportament empresarial més responsable. Va anar a fons en el funcionament empresarial i va fer una descripció de l'entorn on es mouen les empreses i els vincles amb la responsabilitat social. Va acabar amb el comportament desitjat per anar en una via de futur i sobre el nou concepte de responsabilitat social de les empreses, amb un seguit de reflexions orientades a com passar a l'acció.

Després de la pausa per dinar, la sessió va continuar amb la ponència del Dr. Torralba, «De l'economia de l'ego a l'economia del do», en la que va posar èmfasi en què l'economia de l'ego, amb una visió utilitarista de la persona (i per tant dels treballadors), provoca i porta al trencament de la societat a la llarga, perquè no està basada en res més que en el guany individual. Per a ell, en canvi, l'economia del do (el que es dona sense recompensa econòmica directa) en els àmbits familiar, eclesial, de les ong's, permeten arribar a la satisfacció humana més rica i més òptima a llarg termini.

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va cloure la Càtedra de Pensament Cristià, fent un resum de les ponències i posant en relleu la qualitat dels ponents i alhora, l'esforç que van realitzar per tal de fer accessible un tema tant feixuc com l'economia.

Els joves d'Urgell al Santuari de Núria

Del 28 de juny al 5 de juliol un grup de joves del bisbat van participar en l'activitat estiuenca programada enguany al Santuari de Núria, organitzada per la Delegació de Joventut. Els joves van fer excursions a peu per la contrada, pujant als pics de Nou Creus i Nou Fonts, Puigmal, Pic del Segre, Finestrelles i Eina, en una activitat que combina la proximitat amb la natura i el recolliment amb la participació a les eucaristies al Santuari de Núria.

La Delegació de Joventut ja ha iniciat la previsió d'activitats per al curs vinent, que començarà el 6 de setembre amb l'Assemblea de la FEMN a Tornabous. El 19, 20 i 21 de setembre es reuneixen els monitors de TxT al Sant Crist de Balaguer; el 4 i 5 d'octubre, a Aina, trobada de monitors; el 24 d'octubre, Alternativa Plus, a Balaguer; el 25 d'octubre es farà la primera pregària de Taizé a Balaguer (després n'hi haurà d'altres a Aina, Sort i Núria). El cap de setmana del 21, 22 i 23 de novembre hi haurà un dels plats forts del curs: la celebració del Canòlich Music a Sant Julià de Lòria, on s'espera que s'apleguin molts joves d'Andorra i d'arreu del Bisbat per participar en una activitat lúdica que també combina amb la pregària.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

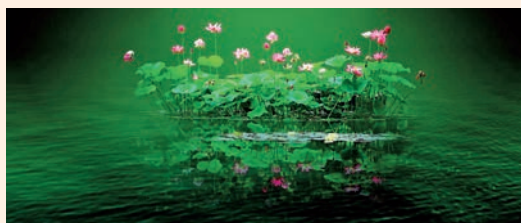
105.0 - 104.4
107.5 - 91.5

LA PLETA: 10 ANYS DE CÀTEDRA DE PENSAMENT CRISTIÀ

Tot no val el mateix

No és veritat que tot val el mateix i que totes les actituds siguin igualment positives per a construir una societat millor. Des del misteriós sagrari de la consciència personal, tota persona té la capacitat de distingir allò que és valuós del que no ho és, i està en condicions de practicar la bondat i l'excel·lència moral.

Tal com Joan Pau II va subratllar en el seu llang i fructuós magisteri, els cristians estem cridats a edificar la «civilització de l'amor», però això només és possible si fem de l'amor el centre de les nostres vides i anhelem els valors més nobles. Afirmar el Compendi de Doctrina Social de l'Església: «l'amor és la forma més elevada i més noble de relació dels éssers humans entre ells. L'amor humà

haurà d'animar doncs, tots els sectors de la vida humana, i àdhuc estendre's a l'ordre internacional. Només una humanitat en la qual regni la «civilització de l'amor» podrà gaudir d'una pau autèntica i duradora» (n. 582). Com va ensenyar al llang del seu pontificat Joan Pau II i després ha indicat reiteradament Benet XVI, el relativisme moral és un dels grans perills de la cultura contemporània. També alguns dels pensadors més eminents de

l'hora present com Jürgen Habermas es manifesten contra el relativisme de tots els valors. Independentment dels seus orígens i procedències ideològiques, consideren que la construcció d'una societat lliure, equitativa, justa i solidària, és a dir, l'edificació de la «civilització de l'amor», exigeix el compromís i la lluita tenaç i persistent a favor d'un conjunt de valors.

En aquest territori en transformació, els cristians, emposos per la força de l'Esperit Sant, estem cridats a aportar el bo i millor de la nostra tradició, la riquesa intangible que emana de l'Evangeli i que ha quedat articulada en aquest tresor encara per explorar que és la Doctrina Social de l'Església.

Mons. Joan-Enric Vives

Proemi

Valors emergents a Europa
Càtedra de Pensament Cristià 2008